

halvt udslukte Blik paa Krig og stammede: „Hvem er Du, Du der-oppe?“

Og Krig svarede Gammel-Mand:

„Jeg er Mindet. Det var mig, som fyldte dit Hjerte og Sind med smukke Minder om gode Venner og en stor Fortid. Jeg tog din ene Arm, men jeg gav Dig en hjælpsom Ven i Stedet. Jeg bragte Dig til Tiggerstaven, men til Trøst og Lindring har Du Bevidstheden om de store Bedrifter, jeg gav Dig i din Manddomstid at udføre.“

Og Gammel-Mands Ansigt straaede ved Tanken om de gyldne Dage, da han kendte Krig, — og medens han forsigtig satte den ene Fod frem for den anden, mumlede han: „Nu mindes jeg! Ja, Krig er stor!“

Og til sidst kom Kvinde hen ad den store Landevej: Liv. — Kvinde, der havde født Sønner, som Krig havde dræbt. Kvinde, der havde født Døtre, som i hendes Arme græd over de Mænd, som Krig havde revet fra dem. Kvinde, som havde tørret Kindens Taare af de forældreløse, som Krig havde skabt. Kvinde, som havde standset det rindende Blod fra de Saar, som Krig havde givet. Kvinde, som havde sørget over Krigs Døde. Kvinde, som havde sultet, fordi Krig skulde mættes.

Og da Kvinde saa Krig, spurgte hun ikke, men flygtede klagende sin Vej.

Og Krig saa hende flygte og forblev tavs. Han havde intet at sige hende.

Fra „New York Sun“.

„Kvindehjælpen“s nye Opdragelseshjem.

Katrinebjerg ved Aarhus.

En livfuld og varmhjertet Kvinde med en klar Forstand, hurtig Opfattelse og skarp Iagttagelses-evne, og udrustet med en utrolig Energi, det er det Indtryk, man modtager, naar man gør Bekendtskab med Fru *Ellen Schepelern*, den Aarhus Præstekone, som har indlagt sig saa stor Fortjeneste ved det omfattende Arbejde, hun har udført for unge, forvildede Kvinders Genrejsning.

Fru Schepelern er norsk af Fødsel, og hun er uden Tvivl knyttet til sit Hjemland med stærke Baand; men vort Land er blevet hende et andet Fædreland i den Forstand, at hun føler sig kaldet til at gøre alt, hvad hun kan udrette, og det vil sige meget.

Dreven af sin inderlige Medfølelse med unge, sædeligt forvildede Kvinder begyndte Fru Schepelern i Februar 1906 sit Redningsarbejde gennem en Natmission i Aarhus Beværtninger og Gader. — Kort Tid efter aabnede hun i Forbindelse med sine Medhjælpere et lille Aftenhjem, hvor man paa forskellig Maade underholdt de unge Piger, man fik fat paa gennem Værtshusmissionen.

Ud fra denne beskedne Begyn-

delse er der i de mellemliggende Aar vokset en meget omfattende Virksomhed frem, saa at „Kvindehjælpen“, som den af Fru Schepelern stiftede Forening kaldes, i Løbet af de mellemliggende Aar har oprettet to Hjem for unge Kvinder.

Det ene af disse er et Opdragelseshjem for Børn eller dog ganske unge Kvinder, der endnu staar under Værgeraadets Tilsyn. Det er beliggende paa Landet, saa at Eleverne kan færdes i sunde og tiltalende Omgivelser og kan sysselsættes med en Del Friluftsarbejde ved Siden af den huslige Gerning.

Det andet af Hjemmene omfatter en større Bygning og en Lejlighed i selve Aarhus og er bestemt for de noget ældre Piger, som beskæftiges med Arbejde af forskellig Art. Almindelig Husgerning veksler med Arbejde i Vævestuen, paa Systuen og i Vaskeriet. Desuden gives der Undervisning i forskellige Skolefag. Arbejdet afbrydes af kortere Fritider, og Aftenerne og Helligdage-gene gøres saa tiltalende og hyggelige, som det er muligt. — Gennem Arbejde, Underholdning og Andagt søger man i Kvindehjæl-